

LUSINDA RAJLI

SKRIVENA
DEVOJKA

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

 Laguna

Naslov originala

Lucinda Riley writing as Lucinda Edmonds

THE HIDDEN GIRL

Copyright © Lucinda Riley Limited, 2024

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

SKRIVENA DEVOJKA

Predgovor

Dragi čitaocē,

Hvala vam što ste izabrali roman Lusinde Rajli. Ja sam Lusindin sin Hari Vitaker. Ako vam je moje ime poznato, onda je to bez sumnje iz knjige *Atlas: priča Tate Solta*, završetka maminog serijala o sedam sestara, koji je postao moja obaveza nakon njene smrti 2021.

Želim da objasnim kako je došlo do toga da *Skrivena devojka* bude objavljena 2024. Da bih to uradio, moram da iznesem kratku istoriju maminog rada i nadam se da ćete mi to dozvoliti.

Od 1993. do 2000. mama je napisala osam romana pod imenom Lusinda Edmonds. Karijera joj je naizgled rano prekinuta zbog knjige pod naslovom *Videti duplo*. Izmišljeni zaplet je nagoveštavao da postoji vanbračni, nezakoniti član britanske kraljevske porodice. Zbog smrti princeze Dajane, koja se dogodila malo pre toga, kao i previranja u monarhiji koja su usledila, knjižare su taj projekat smatrale suviše rizičnim. Stoga su Lusindi Edmonds narudžbine otkazane, a njeni izdavači su poništili ugovor s njom.

Od 2000. do 2008. mama je napisala tri romana, koji su ostali neobjavljeni. A onda, 2010, uspela je da se probije. Na police je stigla njena prva knjiga, pod imenom Lusinde Rajli – *Kuća orhideja*. Pod novim imenom, postala je jedna od najuspešnijih spisateljki ženske fikcije na svetu, sa prodatih šezdeset miliona knjiga u vreme dok je pisala.

Uz svoje nove romane, mama je revidirala tri knjige „Edmondsove“: *Ariju* (koja je postala *Mala Italijanka*), *Ne baš anđeo* (koja je postala *Anđeosko drvo*), i već pomenutu *Videti duplo* (koja je postala *Ljubavno pismo*). Što se tiče tri neobjavljena romana, sva tri su sad izašla s velikim uspehom.

I to me dovodi do *Skrivene devojke*. Prvobitno je objavljena 1993. pod naslovom *Skrivena lepota*, i to je bio drugi roman koji je mama napisala, kad je imala dvadeset šest godina. Često je govorila da je ponosna na tu priču i da ima nameru da je ponovo predstavi svetu. Nažalost, nije imala priliku.

Kad sam je pročitao prvi put, bio sam neverovatno impresioniran. Na ovim stranicama otkrićete osujećene ambicije, zabranjenu ljubav, osvetu i ubistvo... što sve kulminira u fatalnom, zaboravljenom proročanstvu iz prošlosti. Iznenadilo me je i što rukopis obuhvata mnogo od onoga što će Lusinda uključiti u svoja kasnija dela – glamurozne lokacije, važnost porodice i sposobnosti za ljubav koja se proteže kroz generacije. Međutim, kao i uvek, ne preza pred teškoćama stvarnosti kao što su depresija, alkoholizam i seksualno nasilje nad ženama.

Nema sumnje da je Lusinda oduvek bila jedna od najvećih pripovedačica na svetu, ali njen autorski glas je prirodno sazreo tokom njene karijere duge trideset godina. Uložila je opsežan rad na svoja tri prethodno revidirana romana, menjala zaplete, dodavala likove i blago menjala stil. Stoga sam ja preuzeo tu ulogu ovde, da osvežim i osavremenim tekst, pomognem da „Edmondsova“ pređe u „Rajlijevu“.

To je bilo izazovno. Prirodno, želeo sam da zadržim originalno delo što je moguće više netaknuto, ali bila mi je dužnost

da modernizujem perspektive i senzibilitete a da ne iščupam srce iz romana. Svet se umnogome promenio za trideset godina, a komentari na internetu svakoga dana postaju sve zlobniji. Nadam se da sam uspeo da hodam po zategnutom užetu i da sam odao počast mami. Moram istaći da je njoj bio veoma poznat svet u koji ćete uskoro uroniti. U mladosti je bila glumica i model i ja sam siguran da su neki delovi ove knjige zasnovani na njenom ličnom iskustvu.

Kao što Lusindini čitaoci dobro znaju, mama je često gradila svoju fikciju oko istorijskih događaja, vrlo često da bi ispričala manje poznate priče iz tih perioda. Serijal „Sedam sestara“ obuhvata napetosti oba svetska rata, sukob između Britanije i Irske, pokret za građanska prava u Americi, plus izazove sa kojima se susreću Australijanci Aboridžini i Romi u Španiji. U *Skrivenoj devojci* Lusinda predstavlja užase koncentracionog logora Treblinka u okupiranoj Poljskoj za vreme Drugog svetskog rata. Ta tema joj je očigledno bila važna, kao što će bez sumnje biti svim saosećajnim i angažovanim građanima. Sigurno bi se nadala da će izmišljeni događaji predstavljani u ovom romanu podstaći na dalje čitanje o Holokaustu.

I tako, *Skrivena devojka* više nije skrivena. Lusindinim starijim čitaocima mogu da kažem: Mama vas čeka kao stara prijateljica, spremna da vas povuče u prošlost i pleše sa vama po zemaljskoj kugli. A novim čitaocima: Dobro došli! Oduševljen sam što ste izabrali da provedete neko vreme s Lusindom Rajli.

Hari Vitaker, 2024.

Prolog

Starica je zurila u Liju, a onda se nasmešila i lice joj se zbrčkalo u hiljadu bora. Lija je pomislila da sigurno ima bar sto pedeset godina. Sva deca u mlađim razredima njene osnovne škole govorila su da je ona veštica i zavijali su kao drekavci kad su prolazili pored njene oronule kolibe u povratku kući kroz selo posle škole. Za odrasle, ona je bila stara Megan, koja je uzimala povređene ptice i koristila mešavine lekovitog bilja da im krila zarastu. Neki su govorili da je luda. Drugi da poseduje dar isceljivanja i neobične parapsihološke moći.

Lijinoj majci je nje bilo žao.

„Jadna starica“, kazala je, „sasvim sama u toj vlažnoj, prljavoj kolibi.“ A onda bi rekla Liji da pokupi nekoliko jaja iz kokošarnika i da ih odnese Megan.

Liji bi srce uvek snažno udaralo od straha kad bi pokucala na oronula vrata. Megan bi ih obično otvorila polako, izvirila iza vratnice i zgrabila jaja iz Lijine ruke klimnuvši glavom. Vrata bi se zatvorila, a Lija bi potrčala nazad kući najbrže što može.

Ali danas, kad je pokucala, vrata su se otvorila mnogo šire pa je Lija mogla da vidi iza Megan, u tamnu unutrašnjost kolibe.

Megan je i dalje zurila u nju.

„Ovaj... Mama... Mama je mislila da biste možda voleli malo jaja.“ Lija je pružila kutiju i gledala kako se dugi, koščati prsti sklapaju oko nje.

„Hvala ti.“

Lija se iznenadila čuvši blagi ton. Megan sasvim sigurno nije zvučala kao veštica.

„Što ne uđeš?“

„Pa, ja...“

Ruka se već spustila na Lijino rame i povel je unutra.

„Ne mogu da ostanem dugo. Mama će se pitati gde sam.“

„Možeš joj reći da si pila čaj s vešticom Megan“, starica se nasmejala. „Sedi tamo. Baš sam ga spremala.“ Megan je pokazala na jednu od pohabanih fotelja koje su bile nameštene sa obe strane malog, praznog kamina.

Lija je usplahireno sela i zavukla šake ispod butina. Prešla je pogledom po prenatrpanoj kuhinji. Na svim zidovima bile su police ispunjene teglama od kafe punim napitaka neobičnih boja. Megan je spustila jednu teglu, otvorila je i stavila dve kašičice nekog žutog praha u prastari čajnik od nerđajućeg čelika. Sipala je ključalu vodu, stavila čajnik sa dve šolje na poslužavnik i spustila ga ispred Lije. Polako je sela na drugu fotelju.

„Sipaj ti, draga, molim te.“

Lija je klimnula glavom, nagla se napred i sipala tečnost koja se pušila u dve okrnjene porcelanske šolje. Šmrknula je. Tečnost je imala neobičan, prodoran miris.

„U redu je, neću te otrovati. Evo, ja ću prva popiti gutljaj, da vidiš hoću li umreti. To je samo čaj od maslačka. Prijaće ti.“ Uzela je šolju obema rukama i pila. „Probaj.“

Lija je obazrivo prinela šolju usnama i pokušala da diše na usta; prodorna aroma joj je bila prejaka. Otpila je gutljaj i progutala a da nije osetila ukus.

„Eto vidiš, nije bilo tako loše, zar ne?“

Lija je odmahнула glavom i spustila šolju na sto. Vrpoljila se u fotelji dok Megan nije popila sve iz svoje šolje.

„Hvala na čaju. Bio je vrlo dobar. Sad zaista moram da idem. Mama će početi da...”

„Posmatrala sam te kad prolaziš ovuda svakoga dana. Bićeš izuzetno lepa kad porasteš. Ta lepota već počinje da se pokazuje.”

Lija je pocrvenela dok ju je Megan prodornim zelenim očima odmeravala od glave do pete.

„To ne mora da bude takav blagoslov kao što svet obično misli. Pripazi se.” Megan se namrštila, a onda je pružila ruku preko stola. Lija je zadrhtala kad su je koščati prsti zgrabili za ruku kao kandže. Uхватила ju je panika.

„Da, ali ja... moram kući.”

Meganine oči su zurile daleko kroz Liju, a telo joj je bilo napeto. „Tamo je zlo, osećam ga. Moraš da se čuvaš.” Megan je podigla glas, a Lija se paralisala od straha. Stisak staričine ruke se pojačao.

„Nešto neprirodno... nešto zlo... nikad ne utiči na prirodu, poremetiš obrazac. Jadna duša... on je izgubljen... osuđen na propast... Vратиće se da te nađe na vresištima... a ti ćeš se vratiti svojom voljom. Ne možeš promeniti sudbinu... moraš da ga se čuvaš.”

Najednom, stisak oko Lijine ruke je popustio i Megan se skljkala nazad u fotelju, sklopljenih očiju. Lija je skočila na noge i potrčala ka ulaznim vratima pa napolje, na ulicu. Nije se zaustavila sve dok nije stigla do kokošinca iza male kuće u nizu, gde je živela s roditeljima. Podigla je rezu i spustila se na zemlju, a kokoške su se razbežale.

Lija je naslonila glavu nazad na drveni zid i sačekala da joj se disanje uspori.

Seljani su bili u pravu. Megan je luda. Šta je ono rekla, da se Lija čuva? Bilo je zastrašujuće. Imala je jedanaest godina i nije razumela. Treba joj majka, ali nije mogla da joj kaže šta se dogodilo. Njena mama bi mislila da izmišlja i rekla bi da nije lepo izmišljati i širiti gadne glasine o jадnoj, беспomoćnoj starici.

Lija je ustala i polako krenula ka zadnjim vratima u kuću. Smirio ju je siguran miris doma dok je ulazila u kuhinju.

„Zdravo, Lija, baš na vreme za čaj. Sedi.“ Dorin Tompson se okrenula i osmehnula, a onda se zabrinuto namrštila. „Šta je bilo, Lija? Bleda si kao duh.“

„Ništa, mama. Dobro sam. Samo me malo boli stomak, ništa drugo.“

„Bolovi od rasta, najverovatnije. Probaj da pojedeš nešto, sigurna sam da će ti biti bolje.“

Lija je prišla majci i snažno je zagrlila.

„Hej, šta je bilo?“

„Ja... Volim te, mama.“ Lija se ugnezdila u udobnom naručju i osećala se mnogo bolje.

Ali sledeće nedelje, kad ju je majka zamolila da odnese jaja Megan kao i obično, odlučno je odbila.

Megan je umrla šest meseci kasnije i Liji je bilo drago.

Prvi deo

Jun 1976. — oktobar 1977.

1

Gorkšir, jun 1976.

Rouz Delansi je spustila četkicu od dlaka samura u teglu s terpentinom. Položila je paletu na bojama isprskanu radnu tezgu i utonula u pohabanu fotelju sklanjajući s lica gustu ticijan-crvenu kosu. Podigla je fotografiju po kojoj je radila i uporedila je sa završenom slikom na štafelaju pred sobom.

Sličnost je bila nesumnjiva, mada je njoj samoj bilo teško da razlikuje jednu glatku kobilu od druge. Međutim, dok se trudila da prikupi zbirku dela za izložbu u jednoj londonskoj galeriji, od slika kao što je ova plaćala je račune.

Rad joj je naručio bogati lokalni farmer koji je posedovao tri trkačka konja. Ondin, kestenjasta kobila koja je duševno gledala s platna u Rouz, bila je konj broj dva. Farmer joj je plaćao po pet stotina funti za svaku sliku. To će joj omogućiti da zameni krov na trošnoj kamenoj seoskoj kući u kojoj su živeli ona i njena deca. Neće biti dovoljno i da reši problem propadanja od vlage, niti da načini neki napredak u pogledu buđi i crvotočine, ali dobro je za početak.

Rouz se uzdala u izložbu. Kad bi prodala samo nekoliko slika, to bi mnogo značilo za njene sve veće dugove. Neprekidna

obećanja menadžeru u banci postajala su sve neuverljivija i Rouz je znala da korača po ivici.

Ali mnogo je prošlo otkad je izlagala – skoro dvadeset godina. Ljudi su je možda zaboravili od onih opojnih dana kad su je podjednako obožavali i kritičari i publika. Rouz je bila mlada, lepa i neizmerno darovita... ali onda je sve pošlo naopako i ona je napustila blistava svetla Londona da bi povučeno živela ovde, u Sovudu, na talasastim vresištima Jorkšira.

Da, izložba u aprilu sledeće godine svakako je kocka, ali mora se isplatiti.

Rouz je ustala i uprkos svom krupnom telu spretno se provukla između stvari u malom ateljeu. Zagledala se u prozor s pogledom, u spokojstvo napolju. Taj pogled ju je uvek ispunjavao mirom i bio je glavni razlog zbog kojeg je kupila tu seosku kuću. Nalazila se na vrhu brda, odakle se pružao ničim neometan pogled na dolinu. Delić srebrne vode poznate kao veštačko jezero Liming, daleko dole, predstavljao je lep kontrast s gustim zelenilom oko njega. Ne bi volela da izgubi taj pogled, ali znala je da će, ako izložba ne uspe, morati da proda kuću.

„Dođavola! Dođavola! Dođavola!“ Rouz je tresnula pesnicom po tvrdom sivom kamenu ispod prozora.

Naravno, postojala je i druga opcija. Oduvek je postojala i druga opcija, ali ona joj se opirala gotovo dvadeset godina.

Pomislila je na svoga brata Dejvida, na njegov penthaus u Njujorku, letnjikovac u Glosterširu, vilu na ekskluzivnom karipskom ostrvu i prekookeansku jahtu usidrenu negde na obali Amalfi. Mnogo noći je slušala kapanje vode u metalnu šerpu položenu desno od svog kreveta i razmišljala o tome da li da ga zamoli za pomoć. Radije bi se suočila s tim da je izbace iz kuće nego da traži novac od njega. Sve je to otišlo suviše naopako, suviše davno.

Rouz nije videla brata mnogo godina, samo je u novinskim člancima pratila njegov meteorski uspon u krugovima moći.

Baš nedavno je čitala o smrti njegove žene, koja ga je ostavila kao udovca sa dečakom od šesnaest godina.

A onda, pre nedelju dana, dobila je telegram.

Draga Rouz imam mnogo velikih poslovnih obaveza u sledeća dva meseca stop moj sin Bret izlazi iz internatske škole dvadesetog juna stop ne želim da ga ostavljam samog stop još oplakuje majčinu smrt stop može li da dođe kod tebe stop seoski vazduh će mu prijati stop pokupiću ga krajem avgusta stop Dejvid.

Prispeće tog telegrama sprečilo je Rouz da uđe u atelje pet dana. Išla je u duge šetnje po vresištima, pokušavala da shvati zašto Dejvid to radi.

Pa, nije se moglo bogzna šta učiniti. Dejvid ju je stavio pred svršen čin. Dečko će doći, verovatno razmaženo, uobraženo derište koje neće rado prihvatiti da boravi u oronuloj seoskoj kući gde neće imati šta da radi osim da gleda kako raste trava.

Pitala se kako će se njena deca osećati u pogledu dolaska do tada nepoznatog rođaka. Rouz je morala da smisli kako da objasni njegovo iznenadno pojavljivanje, a isto tako i postojanje ujaka koji je verovatno jedan od najbogatijih ljudi na svetu.

Majls, njen visoki, zgodni dvadesetogodišnji sin, samo će klimnuti glavom i prihvatiti bez pitanja, ali petnaestogodišnja Miranda... Rouz je osetila uobičajeni ubod griže savesti kad god pomisli na svoju tešku usvojenu kćer.

Rouz se brinula da je ona kriva što je Miranda tako raspuštena. Razmažena je, nepristojna i svađa se s Rouz oko svega i svačega. Rouz je oduvek imala za cilj da joj pokloni isto toliko ljubavi koliko i Majlsu, ali izgleda da je Miranda osećala da se nikad ne može meriti sa vezom između majke i sina, rođene krvi i mesa.

Rouz se veoma trudila da voli Mirandu i pruži sve od sebe. Ali umesto da Miranda doprinese porodičnoj atmosferi u kući,

Rouz je otkrila da samo stvara napetost. Usled mešavine osećanja krivice i nedostatka komunikacije između majke i kćerke, u najboljem slučaju su trpele jedna drugu.

Rouz je znala koliko će Miranda biti impresionirana Bretovim dolaskom i zapanjujućim bogatstvom njegovog oca. Nema sumnje da će flertovati. Ona je veoma lepa devojka i već ima iza sebe mnoga slomljena srca. Rouz je želela da ne bude tako... očigledna. Telo joj se već lepo razvilo i nije ni pokušavala da to sakrije. Davala je sve od sebe da istakne svoju zapanjujuću plavu kosu. Rouz je digla ruke od zabranjivanja jarkocrvenog ruža za usne i kratkih sukanja jer se Miranda danima durila, pa je i atmosfera u kući danima bila takva.

Pogledala je na sat. Miranda će ubrzo stići kući iz škole, a Majls je na putu iz Lidsa, gde mu se upravo završio semestar na univerzitetu. Zamolila je gospođu Tompson da spremi specijalnu gozbu uz čaj.

Rouz će im se pridružiti i najaviti predstojeći dolazak svog bratunca kao da je nešto najprirodnije na svetu da dete njenog brata dođe da boravi kod njih preko raspusta.

Rouz se pripremila. Mora da odigra ulogu. Jer niko od njih ne sme nikad da sazna...

2

„Lija, šta misliš o tome da danas pođeš sa mnom i da mi pomogneš u velikoj kući? Gospođa Delansi ima gosta koji će sutra doći da ostane neko vreme pa moram da spremim jednu od soba na spratu i da je dobro očistim. Hvala bogu što je leto. Ako otvorimo neke prozore, trebalo bi da se dobro izvetri i nestane onaj grozni zadah vlage.“ Dorin Tompson je nabrala nos.

„Poći ću, naravno“, rekla je Lija proučavajući majku. Dorin je imala gustu smeđu kosu, pristojno očištanu na kratko. Zbog nedavne ondulacije, kovrdže su joj bile suviše krute na čelu i na potiljku. Godine teškog rada i brige održale su njenu visoku, dostojanstvenu figuru vitkom, ali su i dodale previše bora njenom tridesetsedmogodišnjem licu.

„Dobro. Onda je to sređeno. Idi i obuci najstarije farmerke, Lija. Biće jako prljavo u toj sobi. I požuri. Hoću da pođem čim spremim ručak za tvoga tatu.“

Liju nije trebalo dodatno podsticati. Pojurila je uz stepenice, otvorila vrata svoje kao kutija male sobe i potražila u dnu ormaru par iskrzanih, starih farmerki. Našla je jednu staru duksericu pa ju je navukla, a onda je sela na kraj kreveta da može da se vidi u ogledalu dok bude uplitala uvojke boje mahagonija, duge do

struka. S teškom pletenicom niz leđa, Lija je izgledala mlađe od petnaest godina, ali kad je ustala, u ogledalu se pojavio odraz blago razvijenih kontura mnogo zrelije devojke. Oduvek je bila visoka za svoje godine, to je nasledila od Dorin, ali u protekloj godini je naglo izrasla, i bila je za glavu viša od ostalih devojaka u svom razredu. Njena majka je stalno brinula da od rasta ne ostane bez snage, zbog čega se Lija osećala pomalo kao suncokret, i podsticala ju je da jede više kako bi popunila mršavu figuru.

Lija je našla patike ispod kreveta i brzo ih obula, nestrpljiva da pođe gore u veliku kuću. Obožavala je da je majka vodi tamo. Farmerska kuća je imala tako mnogo prostora u poređenju sa skućenom kućicom s dve sobe gore i dve dole u kojoj je živela. I bila je opčinjena gospođom Delansi. Toliko se razlikovala od svih koje je Lija poznavala, i smatrala je da Miranda ima mnogo sreće što joj je ona majka. Nije bila stvar u tome da ona ne voli svoju majku, ali pošto je morala da se stara o ocu i da radi po ceo dan, njena mama je ponekad bivala zlovoljna i vikala je. Lija je znala da je to samo zato što je umorna, pa se trudila da joj pomogne koliko može.

Tek se nejasno sećala oca iz vremena kad je mogao da hoda. Oboleo je od reumatoidnog artritisa kad je ona imala četiri godine i proveo je poslednjih jedanaest godina u invalidskim kolicima. Napustio je svoj težak fizički posao u predionici vune, pa je njena majka otišla da radi za gospođu Delansi kao kućna pomoćnica i tako zaradi neki peni. Za sve to vreme, nikad nije čula oca da se žali, i znala je da on oseća samo grižu savesti zbog toga što njegova žena mora da se stara o njemu i da zarađuje za život.

Lija je veoma volela oca i provodila je s njim vreme koliko god je mogla, pravila mu društvo.

Sjurila se u prizemlje i pokucala na vrata prednje sobe. Kad joj se otac razboleo, pretvorili su dnevnu sobu u sobu njenih roditelja, a opština je izgradila toalet s tušem odmah u nastavku kuhinje.

„Slobodno.“

Otvorila je vrata. Gospodin Tompson je sedeo na svom uobičajenom mestu, pored prozora. Smeđe oči, kakve je i Lija nasledila, sinule su kad je video kćer.

„Zdravo, mila. Dođi, poljubi tatu.“

Lija ga je poslušala. „Idem s mamom u veliku kuću da joj pomognem.“

„Dobro, devojče. Onda ćemo se videti kasnije. Uživaj.“

„Hoću. Mama će ti doneti sendviče.“

„Divno. Čao, mila.“

Lija je zatvorila vrata i otišla u kuhinju, gde je njena majka pokrivala masnom hartijom sendviče sa šunkom iz konzerve.

„Idem da ovo odnesem tvome tati pa krećemo, Lija“, kazala je.

Trebalo je pešačiti malo više od tri kilometra od Oksenhopa do malog zaseoka Sovuda, gde se, na vrhu brda, nalazila seoska kuća gospođe Delansi. Gospođa Tompson je obično dolazila biciklom, ali toga dana je Lija bila s njom pa su žustro pešačile iz sela uzbrdo, ka vresištima.

Sunce je sijalo na vedrom plavom nebu, dan je bio topao i prijatan. Ali bez obzira na to, Lija je preko ramena prebacila kabanicu jer će kasnije pešačiti nazad a zna da temperatura ume naglo da padne na vresištu.

„Mislim da nam se bliže vrućine“, primetila je Dorin. „Gospođa Delansi mi je rekla da njen bratanac dolazi da boravi ovde neko vreme. Nisam ni znala da ima bratanca.“

„Koliko ima godina?“

„Tinejdžer je. Što znači da će kod gospođe Delansi biti puna kuća kad se Majls vrati sa univerziteta i kad Mirandi prestane škola. A ona je u jeku organizovanja izložbe.“

Nastala je pauza. „Mogu li da te nešto pitam, mama?“ , rekla je Lija.

„Naravno“, odgovorila je njena majka.

„Šta... šta ti misliš o Majlsu?“

Gospođa Tompson se zaustavila i zagledala se u Liju. „Drag mi je, naravno. Pomogla sam u njegovom podizanju, zar ne? Zašto me pitaš nešto tako šašavo?“

„Oh, bez razloga“, rekla je Lija videvši žestoko zaštitnički izraz na majčinom licu.

„Međutim, kad je reč o onoj njegovoj gospođici sestri, pa... neka odeća koju nosi... To nije pristojno za devojkicu njenih godina.“

Lija je osećala izvesno strahopoštovanje prema Mirandinom smelom oblačenju i sa divljenjem je gledala kako se dečaci skupljaju oko Mirande u Srednjoj školi *Grinhed*, gde su njih dve išle u isti razred. Lija je ponekad viđala Mirandu kako ide u Klif kasl park posle škole, s grupom dečaka iz starijeg razreda. Pitala se kako Miranda uspeva da izgleda tako lepo i odraslo u dosadnoj, propisanoj uniformi, koja na Liji samo ističe visinu i mršavost. Mada samo mesec dana mlađa od Mirande, Lija se pored nje osećala kao dete.

„Znam da stalno govoriš da gospođa Delansi nema novca, ali Miranda uvek ima novu odeću. I žive u onoj velikoj kući.“

Gospođa Tompson je klimnula glavom. „Sve je to u razmerama, Lija. Evo uzmi, na primer, našu porodicu. Mi nemamo ni novčića, kao što i gospođa Delansi kaže za sebe. Ali ona je nekada bila bogata, stvarno bogata. I tako, u poređenju s tim, ona misli da je siromašna. Razumeš?“

„Mislim da razumem.“

„Miranda jadikuje ako ne može da kupi novu odeću za neku žurku. Ti jadikuješ kad nema hrane na stolu.“

„Zašto više nije bogata?“

Majka je napravila neodređen pokret rukom. „Pa... ne znam šta je uradila sa svim svojim novcem, ali ponovo je počela da slika tek pre dve godine, pa verovatno dugo ništa nije prodala. A sad dosta priče. Požuri, curo, ili ćemo zakasniti.“

Gospođa Tompson je otvorila zadnja vrata seoske kuće što vode pravo u kuhinju. Samo ta prostorija je veća od celog prizemlja Lijine kuće.

Miranda, obučena u jarkoružičastu satensku kućnu haljinu i u čupavim papučama, sedela je i doručkovala za dugačkim, izribanim stolom od borovine, a plava kosa joj se presijavala na suncu.

„Zdravo, Dorin, stigla si taman na vreme da mi napraviš još tosta!“

„E danas neće moći, mlada gospođice. Imam posla, da spremim onu sobu za gosta vaše majke.“

„Onda sigurno Liji neće smetati da mi napravi, je l' da, draga?“, otegnuto je kazala Miranda.

Lija je okrnula pogledom majku, koja se spremila da oštro uzvрати, i brzo rekla: „Naravno da mi neće smetati. Idi ti gore, mama, ja ću doći za minut.“

Gospođa Tompson se namrštila, a onda slegla ramenima i nestala iz kuhinje. Lija je ubacila dve kriške hleba u toster.

„Sve si viša kad god te vidim.“ Miranda ju je polako procenjivački odmerila. „Jesi li na dijeti? Veoma si mršava.“

„O ne, mama me zove 'nesit'. Lizala bih tanjir kad bi mi dozvolila.“

„Blago tebi. Meni je dovoljno da pogledam u krem pa da dobijem kilo“, kazala je Miranda žalosno.

„Ali ti imaš divnu figuru. To kažu svi dečaci s naše godine.“ Lija se trglala kad je tost iskočio iza nje.

„Stavi niskokalorični namaz i samo tanak sloj marmelade. I šta još kažu dečaci o meni?“, upitala je Miranda nehajno.

Lija je pocrvenela. „Pa, kažu da misle da si... veoma lepa.“

„Da li ti misliš da sam lepa, Lija?“

„O da, vrlo. Sviđa... sviđa mi se tvoja odeća.“ Lija je spustila tanjir s tostom pred Mirandu. „Hoćeš li još jednu šolju čaja?“

Miranda je klimnula glavom. „E pa treba da kažeš mojoj dragoj mami da ti se dopada moja odeća. Poludi ako mi je rub suknje iznad članaka! Tako je užtogljena. Sipaj i sebi čaja i pravi mi društvo dok ne pojedem ovo, važi?“

Lija je oklevala. „Radije ne bih. Moram gore da pomognem mami.“

„Kako hoćeš. Ako budeš imala vremena kasnije, dođi u moju sobu pa ću ti pokazati novu odeću koju sam kupila prošle subote.“

„Volela bih. Vidimo se kasnije, Miranda.“

„Svakako.“

Lija se popela uz dva niza škripavih stepenica i zatekla majku kako živahno trese pohabanu prostirku u širokom hodniku.

„Baš sam krenula po tebe. Potrebna mi je pomoć da okrenem madrac. Ima plesni na jednom uglu. Upalila sam vatru u kaminu da pokušam da malo osušim vazduh u sobi.“

Lija je ušla za njom u veliku spavaću sobu i prihvatila jedan kraj teškog madraca za dvoje.

„Dobro, podigni ga na stranu... tako. Nadam se da ti neće preći u naviku da puštaš onu gospođicu u prizemlju da se ponaša prema tebi kao prema sluškinji. Popusti za centimetar i ona će uzeti kilometar. Sledeći put joj reci 'ne', curo. Nije tvoj posao da joj prinosiš i da je služiš.“

„Izvini, mama. Ona je tako odrasla, zar ne?“

Dorin Tompson je uhvatila sjaj divljenja u očima svoje kćeri.

„Da, nego šta je, i nije uzor za tebe, gospođice.“ Dorin je huknula i podbočila se. „E tako je već bolje. Nećemo stavljati posteljinu na njega do poslednjeg trenutka. To će mu dati vremena da se prosuši pa će, ako bude imao sreće, jadničak noćas izbeći upalu pluća.“ Pogled joj je pao na prozor. „U onoj kutiji ima tečnosti za staklo. Dobro izribaj ona prljava okna, važi, mila?“

Lija je klimnula glavom i odnela bocu do prozora s malim oknima. Prešla je prstom po prašini na staklu, sklonila malog pauka iz njegove mreže.

„Idem dole po usisivač.“

Gospođa Tompson je izašla iz sobe, a Lija je prionula na čišćenje prljavog stakla, namazala ga tečnošću i trljala dok krpa nije postala crna. Kad je očistila četiri mala kvadratna okna, pogledala je napolje. Sunce je i dalje sijalo i vresišta su se kupala u svetlu. Pogled je bio veličanstven, dopirao je dole

do doline, gde je mogla da vidi dimnjake sela Oksenhoup, na drugoj strani jezera.

Lija je primetila ljudsku figuru na vrhu brežuljka, nekih pola kilometra od kuće. Sedeo je s rukama oko kolena, zurio u dolinu. Lija je prepoznala tu gustu crnu kosu. Bio je to Majls.

Majls ju je plašio. Nikad se nije smešio, nikad nije rekao „zdravo“; samo je... zurio u nju. Kad je bio kod kuće, činilo se da provodi sate sam u pustari. Viđala ga je samo povremeno, tamnu siluetu na suncu, kako kaska na jednom od konja gospodina Morisa.

Iznenada, Majls se okrenuo. I kao da je znao da ga Lija posmatra, uperio je pogled pravo ka njoj. Lija je osetila kako je obuzima jeza. Stajala je savršeno mirno, za trenutak nesposobna da se mrdne, a onda je zadrhtala i brzo se udaljila od prozora.

Stigla je njena mama sa usisivačem. „Hajde, Lija, prioni. Nisi očistila više od četvrtine malih okana.“

Lija se nerado vratila prozoru.

Ljudska figura je nestala s brda.

„Htela sam da te pitam, Dorin, da li bi Lija volela da zaradi malo džeparca?“

Lija je sedela u kuhinji, s majkom, i pila čaj pre povratka u selo.

Gospođa Delansi je stajala u kuhinjskim vratima, u kecelji umazanoj raznim jarkim uljanim bojama. Smešila se Liji.

„Pa to stvarno zvuči kao dobra ideja, zar ne, Lija?“, kazala je gospođa Tompson.

„Da, gospodo Delansi. Šta biste želeli da radim?“

„Znaš da će mi sutra doći bratanac, Bret, da boravi neko vreme kod nas. Problem je u tome što sam ja usred slikanja za izložbu. Imaću malo vremena i ako ne budem morala da kuvam svakoga dana. Pa sam mislila da bi možda mogla da dolaziš da pomogneš majci da održava kuću i spremi doručak i večeru

za mene i moju decu. Moji su savršeno sposobni da se snađu i sami, ali bratanac... pa, recimo da je navikao na luksuzniji stil života. Naravno, platiću ti više za dodatne sate, Dorin, a daću nešto i Liji.“

Gospođa Tompson je pogledala u Liju. „Samo ako jedna od nas bude mogla da spremi večeru tati, rekla bih da je to dobra ideja, zar ne, Lija?“

Lija je znala da njena majka misli kako bi im dobro došlo dodatnog novca. Klimnula je glavom. „Da, gospođo Delansi, veoma bih volela.“

„Dobro, onda je to sređeno. Imam u ambaru jedan stari bicikl pa možeš da ga koristiš za prevoz dovde. Bret stiže sutra po podne i volela bih da spremiš nešto specijalno za večeru. Ješćemo u trpezariji. Izvadi *Vedžvudov* servis i napiši spisak namirnica koje će ti trebati za nedelju dana. Pozvaću radnju u selu i zamoliću ih da sve isporuče. A sad stvarno moram da se vratim u atelje. Videćemo se sutra.“

„Dobro, gospođo Delansi“, rekla je gospođa Tompson.

Rouz je pošla iz kuhinje, a onda, kao da se nečega setila, okrenula se.

„Ako moj bratanac bude malo... drugačiji, ne obraćajte pažnju. Majka mu je nedavno umrla i, kao što sam već pomenula, naviknut je na sve najbolje.“ Rouz kao da se trгла. „Dakle, kao što rekoh, vidimo se sutra.“ Izašla je i zatvorila vrata.

„Jadničak, da mu majka umre dok je još tako mlad.“ Gospođa Tompson je oprala šolje u sudoperi.

Vrata su se otvorila i ušetala je Miranda, obučena u pripijenu crvenu mini-suknju i duboko izrezan gornji deo od gaze.

„Mislila sam da ćeš doći da vidiš moju novu odeću, Lija.“

„Ovaj... ja...“

„Nije važno. Došla sam da ti je pokažem na sebi. Šta misliš? Zar nije sjajno?“ Miranda se osmehnula i zavrtela.

„Mislim da je...“

„Mislim da je krajnje vreme da pođemo, da spremimo večeru tvome tati“, presekla ju je majka.

Miranda ju je ignorisala. „Kupila sam ovo u novom butiku u Kitliju. Obući ću ovo sutra uveče za večeru, za dolazak mog rođaka.“ Miranda se široko osmehnula. „Znaš li da je njegov otac jedan od najbogatijih ljudi na svetu?“

„Ne izmišljaj priče, gospođice“, prekorila ju je gospođa Tompson.

„Istina je!“ Miranda je sela na stolicu i u zamahu podigla noge na sto, otkrivajući veliki deo bele butine. „Draga mama je to prećutala, je li? Njen brat je Dejvid Kuper. *Onaj* Dejvid Kuper.“ Gledala je i čekala reakciju, pa se namrštila kad je reakcija izostala. „Nemojte mi reći da niste čule za njega? On je svetski poznat. Posедуje *Kuper indastri*. Jednu od najvećih kompanija na svetu. Samo bog zna zašto živimo u ovom odronu kad je on brat drage stare Rouzi.“

„Nemoj da zoveš svoju mamu Rouzi, devojko.“

„Izvinite, gospođo Tu-Bit“, odvrtila je Miranda. „Već sam mislila da se u ovoj rupi nikad ne dešava ništa uzbudljivo, a onda sam otkrila da imam ujaka koji je pun ko brod i da njegov sin sutra dolazi. A što je najbolje od svega – on ima šesnaest godina. Pitam se da li ima devojku?“, razmišljala je glasno.

„Slušaj, moraš lepo da se ponašaš prema njemu, Miranda. Jadničak, izgubio je majku nedavno.“

Miranda se iscerila. „Budite uvereni da hoću, gospođo T... Bilo kako bilo, idem da isprobam novo pakovanje za lice. Vidimo se kasnije.“ Ustala je i izjurila iz kuhinje.

Gospođa Tompson je zavrtela glavom. „Hajde, Lija, bolje da krenemo. Sutra će biti naporan dan.“ Obrisala je ruke kuhinjskom krpom i glavom pokazala ka vratima. „I slutim nevolju.“

3

Duga crna limuzina klizila je kroz živopisna jorkširska sela. Ljudi su znatiželjno piljili u nju i pokušavali da dokuče ko je senka iza zatamnjenog stakla.

Bret Kuper je ojađeno gledao u njih i pravio groteskne grimase za koje je znao da ih oni ne mogu videti. Nebo se naoblačilo i počela je kiša. Pustare oko njega izgledale su upravo onako napušteno kao što se on osećao.

Nagnuo se napred i izvadio limenku koka-kole iz mini-bara. Unutrašnjost kola podsećala ga je na raskošnu grobnicu, sa zidovima obloženim plišom i navlakama za prozore kako bi njegov otac mogao da se isključi iz sveta.

Bret je pritisnuo dugme. „Koliko još imamo, Bile?“

„Još samo pola sata, gospodine“, odgovorio mu je glas s metalnim prizvukom.

Bret je pustio dugme, ispružio duge noge u farmerkama i pijuckao koka-kolu.

Otac je obećao da će doći po njega u školu i da će se odvesti s njim u Jorkšir, da ga lično upozna s tom njegovom tetkom. Međutim, kad je nestrpljivo ušao pozadi u kola, otkrio je da su prazna.

Bil, vozač njegovog oca, rekao mu je da mu je otac poručio da se izvinjava, ali da mora da odleti u Ameriku ranije nego što je pretpostavljao.

Tokom pet sati duge vožnje iz Vindzora, Bret je osećao bes prema ocu koji je još jednom ponovio obrazac njegovog detinjstva, zatim strah što će morati sam da se suoči s tom tetkom, i sveprožimajuću tugu što njegova majka nije tu i ne potire osećanje da otac ne daje ni pet para za njega.

Bretu su se oči napunile suzama kad je pomislio na prošlu godinu u ovo vreme. Odleteo je pravo na aerodrom u Nici, gde ga je dočekala majka. Odvezli su se u vilu koju je iznajmila na Kap Ferau i zajedno proveli predivno leto, samo njih dvoje. Otac ih je posetio nekoliko puta, ali provodio je dane zatvoren u svojoj kancelariji ili na jahti, na kojoj je primao i gostio važne poslovne saradnike koji su doputovali da bi se sastali s njim.

A onda, tri meseca kasnije, majka je bila mrtva. Setio se kako su ga odveli u radnu sobu upravnika internatske kuće, da mu saopšte tu vest.

Bret je otišao u praznu spavaonicu, seo na ivicu svog kreveta i zurio u prazno. Sav taj novac i luksuz, a opet se nije moglo sprečiti da majka umre. Mrzeo ju je što mu nije rekla da nešto nije u redu. Zar nije znala kako će se on osećati zbog toga što nije bio uz nju na kraju?

A otac – i on je znao, ali nije ništa rekao.

Bret je nagađao da je otac svesno doneo odluku da sve svoje napore ulaže u posao. Činilo se da je to jedina stvar na svetu za koju mari – Bret se zapravo pitao zašto se ikada i ženio. A njegova majka je ipak bila tako lojalna. Nikad se nije žalila na to što retko viđa muža niti na to što mu je sin, izgleda, u dnu liste prioriteta. Samo jednom ih je čuo kako se prepiru, kad je bio četvorogodišnje dete.

„Za ime boga, Vivijen, molim te da razmisliš o tome. Njujork je čudesno mesto za život. Kad Bret pođe u osnovnu školu,

može dolaziti avionom na raspuste. Stan je divan. Bar dođi da ga vidiš.“

Majka je odgovorila tihim, mirnim glasom: „Ne, Dejvide, žao mi je. Želim da ostanem u Engleskoj, da budem ovde ako zatrebam Bretu.“

Bret je počeo da shvata, kako je rastao, da je majka toga dana napravila izbor. I da je izabrala njega. Otac je posle toga dolazio kući sve ređe i ređe, nastanio se za stalno u Njujorku i tek ponekad ubeđivao suprugu da mu se tamo pridruži.

Kad je Bret počeo da pohađa *Iton*, dečaci su ga pitali kakav je njegov slavni otac. Odgovarao je „super“ ili „stvarno dobar tip“, ali istina je da zapravo nije znao.

Kad je Bret navršio četrnaest godina, Dejvid je počeo da provodi vreme s njim pokazujući mu planove za novi blok stambenih zgrada koje je gradio. Bret se trudio da izgleda zainteresovano za ono što mu je otac govorio.

„Čim izađeš sa *Kembridža*, ući ćeš u posao, da naučiš kako da ga vodiš. Jednoga dana biće tvoj, Brete.“

On bi klimnuo glavom i nasmešio se, ali u sebi bi napravio grimasu. Ni najmanje ga nije zanimalo da razume očevu imperiju. Bret nije bio sklon ciframa i statistika mu je bila strana. Provukao se kroz prijemni ispit za *Iton* tako što je dobio visoke ocene za rad iz engleskog.

U protekle dve godine Bret je počeo da se budi obliven hladnim znojem jer je pred njim počela da se ukazuje budućnost koju mu je zacrtao otac. Prošle godine u Kap Ferau, otvorio je srce majci i rekao joj kako se oseća. Osim toga, pokazao joj je i neke svoje slike. Iznenadeno je zurila u njih.

„Gospode, dušo! Nisam imala pojma da ovako umeš da slikaš. Izuzetne su. Istinski si talentovan. Moram da ih pokažem tvome ocu.“

Dejvid je površno prešao pogledom po njima i slegao ramenima. „Nije loše. Dobro je za biznismena da ima hobi koji ga opušta.“

Bret je sklonio vodene boje i štafelaj. Majka je pokušavala da ga uteši i podsticala ga je da nastavi da slika predele na koje se pružao pogled iz njihove vile.

„Nema svrhe, majko. Nikad me neće pustiti na umetnički koledž, nikad. Sve je isplanirao. Toliko je siguran da ću otići na *Kembridž* da nikad ni za sekundu ne pomisli da ne bih mogao da položim ispite.“

Vivijen je uzdahnula. Oboje su znali da će mu, ako se desi najgore, mesto biti lako obezbeđeno putem velikodušne donacije određenom koledžu.

„Vidi, Brete, obećavam da ću razgovarati s njim o tebi. Tek ti je petnaest godina. Sigurna sam da ga možemo navesti da razume kad za to dođe vreme. Moraš nastaviti da slikaš, dušo. Zaista obećavaš!“

Bret je odmahnuo glavom. Mesec dana kasnije vratio se u školu i naslikao majku kako sedi na ljuljašci u vrtu njihovog doma u Glosterširu. Naslikao ju je po omiljenoj fotografiji, na kojoj se najbolje videla njena delikatna lepota. Planirao je da joj pokloni sliku za Božić. Ali onda je umrla i slika je ostala uvijena u hartiju za poklone, ispod njegovog kreveta u školi. Od tada je odbijao da zakorači u kabinet za likovne umetnosti.

Posle šest meseci, Bret se i dalje osećao kao da je umrla juče. Majka je bila centar njegovog sveta, njegova stena i njegova sigurnost. Osećao se tako ranjivo jer sad više nije bilo posrednika između njega i njegovog oca.

Pretpostavljao je da će otići kući u Glosteršir za vreme ovog letnjeg raspusta, ili možda na Antigvu. Zato je, kad je dobio pismo, koje je otkucala Pat, Dejvidova lična sekretarica, u kojem mu javlja da ga otac šalje u Jorkšir da ostane kod neke tetke za koju nikad nije ni čuo, njegovo oćajanje postalo samo još veće. Uzalud je pokušavao da stupi u vezu sa ocem u Njujorku i da protestuje, jer Pet je presretala pozive.

„Tvoj otac je nepokolebljiv da treba da ideš, Brete, dragi, jer on ima gust raspored za naredna dva meseca. Sigurna sam da

će ti biti dobro. Poslaću ti pet stotina funti da imaš za trošak. Samo mi javi ako hoćeš više, važi?“

Bret je znao da nema svrhe da se raspravlja. Ono što Dejvid Kuper želi, to Dejvid Kuper i dobije.

Zazujao je interkom. „Još pet minuta, gospodine, i bićemo tamo. Možete da vidite kuću odavde. Ako pogledate levo, to je ona na vrhu brda.“

Bret je pogledao i video je kroz sitnu kišu. Velika siva zgrada od kamena, sama u okruženju vresišta. Izgledala je napušteno i strašno nepristupačno, kao iz Dikensovog romana.

„Sumorna kuća“, promrmaljao je za sebe. Srce mu je zakućalo brže dok se limuzina kretala naviše. Po hiljaditi put, poželeo je da majka sedi pored njega, da mu kaže da je sve u redu.

Kola su se neosetno zaustavila ispred kuće. Bret je duboko uzdahnuo. Majka nije ovde i mora sam da se suoči sa tim.

Rouz je čula da se kola približavaju. Provirila je kroz ugao prozora u ateljeu i videla velelepnu limuzinu koja se diči zatamnjenim staklima. Gledala je kako je vozač izašao i prošao oko vozila da otvori putnička vrata. Usisala je vazduh kad je izašao visok mladić. Vozač je zatvorio vrata za njim i ona je shvatila da je Bret došao sam.

„Hvala bogu“, prodahtala je. A onda je, s mesta gde je nisu mogli videti, proučavala sina svoga brata.

Prepoznala je ticijan-crvenu kosu, iste boje kao njena. Momak se okrenuo i ona je ugledala Dejvidove duboke, plave oči i jaku vilicu. Bret je bio ekstremno zgodan mladi muškarac. Posmatrala ga je kako se nervozno poigrava s nečim u džepu jakne dok je šofer vadio kofere iz prtljažnika, a zatim pošao ka ulaznim vratima. Bilo je nečeg u tom dečku, nečeg napuštеноg, videla je Rouz. *Verovatno je mnogo nervozniji od mene*, pomislila je. Zazvonilo je zvono i Rouz je brzo proverila u ogledalu kako izgleda. Čula je kako gospođa Tompson otvara

vrata, baš kao što ju je Rouz i zamolila. Majlsa i Mirandu je poslala na popodnevno jahanje, u želji da neko vreme bude sama s Bretom.

Čula je glas neobično sličan Dejvidovom kako razgovara s gospođom Tompson dok ga je vodila u dnevnu sobu. Rouz je pažljivo otvorila vrata i polako prošla kroz predsoblje. Vozač je unosio poslednji kofer.

„Gospođa Kuper, pretpostavljam.“

„Ne, Delansi zapravo.“

„Izvinite, gospođo Delansi. Gospodin Kuper vam šalje izraze svoje zahvalnosti. Takođe, zamolio me je da vam dam ovo za Bretove troškove.“ Vozač je pružio koverat Rouz.

„Hvala vam. Da li ste za šolju čaja i nešto da pojedete? Duga je vožnja nazad.“

„Ne, gospođo Delansi. Hvala na ponudi ali moram da požurim nazad. Moram u pet da povezem neke ljude sa aerodroma *Bredford* u Lidsu.“

„Izgleda kao da vas je Dejvid dobro uposlio.“

„Stalno imam posla, ali uživam u tome. Radim za njega gotovo trinaest godina i poznajem Breta skoro celog njegovog života. On je dobro dete i neće vam zadavati nevolje. Ako vam bude delovao pomalo tiho i povučeno, nije mu lako trenutno. Obožavao je majku. Velika tragedija.“

„Ne brinite, staraću se o njemu. Uverena sam da ćemo se lepo slagati. Pazite kako vozite.“

„Hoću.“ Bil je dodirnuo kapu. „Doviđenja, gospođo Delansi.“

Rouz je zatvorila ulazna vrata i čula kako se limuzina udaljava. Pocepala je koverat i unutra našla vizitkartu kompanije *Kuper indastri* i hiljadu funti u kešu.

„Gospode“, prošaptala je, „moraću da ga hranim kavijarom i šampanjcem svake večeri da bih potrošila ovoliko.“ Rouz je gurnula koverat u džep svoje široke nabrane suknje, zapitala se koliko brzo može pozvati preduzimača da se pobrine za krov i otvorila vrata dnevne sobe.

* * *

Kako god da je Bret očekivao da će izgledati njegova nepoznata tetka, to sigurno nije bila žena koja je ušla u prostoriju.

Njegova majka se uvek pitala od koga je nasledio neobičnu ridezlatnu kosu, i sad je znao od koga.

Njegova tetka Rouz bila je krupna žena bujnih oblina, obučena u bluzu živih boja i seljačku suknju. Video je da je nekad bila veoma lepa. Gledajući je svojim umetničkim okom, video je finu strukturu kostiju, istaknute jagodice. Njene krupne zelene oči dominirale su na licu, a imala je široke, pune usne kao i njegov otac. Rouz mu se osmehnula, pokazujući pravilne bele zube. Njeno lice mu se činilo poznato i bio je siguran da ju je negde već video, ali nije mogao da se seti gde.

„Zdravo, Brete, ja sam Rouz.“ Kazala je to milozvučnim, dubokim glasom

Bret je ustao. „Veoma mi je drago što smo se upoznali, tetka Rouz.“ Pružio je ruku, ali umesto da je prihvati, Rouz ga je privila u čvrst zagrljaj. Osetio je miris jakog parfema i još nečeg... da, bio je siguran da je to onaj posebni miris uljane boje. Rouz ga je pustila, sela na sofu i potapšala mesto pored sebe. Seo je i Rouz je uzela njegove ruke u svoje.

„Divno je što si sa nama, Brete. Trenutno se sigurno osećaš pomalo čudno jer si došao ovamo, da boraviš s rodbinom koju nikada ranije nisi sreo. Hoćeš li nešto da pojedješ?“

„Ne, hvala. Bil mi je spremio korpu s hranom pa sam jeo na putu ovamo.“

„Onda možda šolju čaja?“

„Da, to bi bilo lepo.“

„Reći ću Dorin da donese.“

Kad je Rouz otišla u kuhinju, Bret je prešao pogledom po prostoriji. Bila je neuredno pretrpana starim nameštajem i raznim sitnicama, ali pažnju mu je privukla izuzetna slika na zidu...

„Koliko je trajalo putovanje?“ Rouz je ponovo sela pored njega.

„Oh, oko pet sati. Saobraćaj nije bio gust.“

„Ipak mora da si umoran.“

„Jesam, malo.“

„Kad popijemo čaj, pokazaću ti tvoju sobu na spratu. U kući je tiho jer su moja deca izašla na jahanje. Možda bi voleo da prillegneš pre večere.“

„Možda“, rekao je Bret.

Zavladala je pauza dok je Rouz pokušavala da smisli šta da kaže.

„Ah, evo Dorin s čajem. Hoćeš li šećera?“

„Ne, hvala, tetka Rouz.“

„Oh, za ime boga, batali to 'tетка', važi?“ Rouz se osmehnula. „Već si gotovo odrastao čovek i onda se osećam kao da imam sto godina. I moja deca me zovu Rouz. Mrzim ono 'majko' ili 'mama'.“

Rouz se ujela za usnu kad je videla bol na Bretovom licu. Samouveren, nadmen momak kakvog je očekivala nije mogao biti veća suprotnost od ovog stidljivog, napetog mladića koji tako očigledno oplakuje majku.

„Večeras ćeš, za večerom, upoznati Majlsa i Mirandu. Ona ima petnaest godina, samo je nekoliko meseci mlađa od tebe, pa biste mogli da pravite društvo jedno drugome.“

„Koliko ima godina vaš sin?“

„Majls ima dvadeset godina i upravo se vratio kući sa druge godine studija na Univerzitetu u Lidsu. On ne govori mnogo pa se ne brini ako ti bude potrebno malo više vremena da ga upoznaš. Sigurna sam da ćete se dobro slagati.“ Rouz nije mogla da veruje u to kakav razgovor vodi. „Pa, ako si završio s čajem, povešću te gore, u tvoju sobu.“

Bret je pošao za Rouz uz dva reda škripavih stepenica pa hodnikom s podom obloženim linoleumom.

„Evo nas. Bojim se da je oskudno, ali s prozora u ovoj sobi pruža se najlepší pogled. Dakle, ostaviću te da se raspakuješ. Ako ti nešto zatreba, Dorin je obično u kuhinji. Vidimo se u osam na večeri.“ Rouz mu se nasmešila i zatvorila vrata.

Bret je prešao pogledom po sobi koja će biti njegova u naredna dva meseca. Bračni krevet preko kojeg je prebačen stari pačvork pokrivač. Linoleum preko podnih dasaka bio je izlizan, a gips na tavanici imao je velike pukotine. Slaba kiša pretvorila se u pljusak i sivi oblaci su pokrivali vrhove brda u daljini. Zadrhtao je. Soba je bila hladna i mirisala je na vlagu. Čuo je slab zvuk kapanja i opazio baricu vode pored vrata. Tavanica iznad barice bila je zabrinjavajuće ugnuta.

Bretu se zaglavila knedla u grlu. Osećao je da je napušten, ojađen i potpuno sam. Kako je otac mogao da ga pošalje ovamo, u ovo strašno, napušteno mesto? Bacio se licem na krevet i zaplakao prvi put otkad mu je umrla majka.

Suze su dugo tekle, a onda, shvativši da se sav trese, Bret se zavukao pod pokrivač, potpuno obučen, i iscrpljen je utonuo u dubok san.

Tako ga je Rouz zatekla tri sata kasnije. Pošto ga je blago prodrimala, a on nije reagovao, izašla je na prstima iz sobe i zatvorila vrata.

4

Bret je otvorio oči i zatrepao dok su se zlatni sunčevi zraci probijali kroz prozor. Na trenutak nije mogao da se seti gde je. Kad je došao k sebi, podigao se i seo pa pogledao kroz prozor u divno zelenilo napolju. Nije mogao da veruje da sunce može pretvoriti onako pust predeo u scenu takvog spokojstva.

Bret se okrenuo i protegao. Onda ju je video.

Stajala je na vratima i držala u rukama poslužavnik. Visoka i gotovo vilinski tanka, s veličanstvenom gustom tamnosmeđom kosom koja joj je dopirala gotovo do struka. I oči su joj bile tamnosmeđe, u okviru od dugih crnih trepavica. Imala je lice u obliku srca, prirodno crvene usne i mali prćast nos. Pošto je padalo pravo na nju, sunce joj je obasjavalo uvojke i izgledala je tako savršeno da se Bret zapitao da li gleda u viziju Madone. A onda je shvatio da Madone obično ne nose poslužavnik s doručkom i nisu obučene u farmerke i dukserice, što je značilo da mora biti stvarna. Jednostavno, ovo je bila najlepša devojka koju je ikada video.

„Zdravo“, kazala se stidljivo. „Mama je mislila da si možda gladan.“

Devojka je govorila mekim jorkširskim izgovorom. Znači ovo je Miranda, pomislio je Bret. Au, dva cela meseca sa njom

u društvu. Možda ovaj raspust i neće biti tako loš kao što je predviđao.

„To je veoma lepo od nje. Zapravo, umirem od gladi. Mislim da sam sinoć propustio večeru.“

„Jesi.“ Osmehnula se i pokazala besprekorne, bisernobeke zube. „Staviću poslužavnik na kraj kreveta. Ispod zvona su slanina i jaja, i tost i čaj.“

Bret je gledao kako se graciozno kreće ka njemu i spušta poslužavnik.

„Hvala, Miranda. Uzgred, ja sam Bret.“

Njeno lepo lice se nabralo kad se namrštila i odmahнула glavom. „O ne, ja nisam...“

„Je li to neko pomenuo moje ime?“ Na vratima se pojavila devojka blistave plave kose, u pripijenim jahaćim pantalonama i majici s bujnim dekolteom. Ta devojka bi bila veoma lepa da joj na licu nisu bili slojevi ne baš prefinjene šminke. Doskaktala je do njega i sela na ivicu kreveta, zbog čega je poslužavnik skliznuo na pod i začuo se zvuk razbijanja porcelana.

„Dodavola! Ko je stavio taj poslužavnik ovde? Počisti to, Lija, važi?“ Osmehnula se Bretu kad je druga devojka kleknula na pod. „Miranda Delansi, tvoja rođaka, ili bolje reći 'usvojena rođaka' jer me je draga stara Rouzi usvojila kad sam bila mala.“

Bretu je srce potonulo. Posmatrao je devojku po imenu Lija kako vadi krhotine porcelana iz gomilica slanine i jaja na podu.

„Drago mi je što sam te upoznao“, rekao je Mirandi, koja je mahala nogama sedeći na krevetu.

Primitio je kako su joj smeđe oči besno sevnule kad je pružio Liji poslednji komad porcelana s poda.

„Gotovo je“, rekao je i ustao.

„Idem da donesem metlu i krpu iz prizemlja, da očistim nered. Da li i dalje želiš da doručuješ ovde gore?“

Bret je pogledao u Lijine bistre oči i pomislio kako mu je na umu sve drugo samo ne doručak. „Ne, sići ću dole na doručak.“

Lija je klimnula glavom, podigla poslužavnik i izašla iz sobe.